

Om Sænkeapparater og deres Anvendelse. Af Inspektør Chr. Beck Skrydstrup.

I „Menighedsraadenes Blad“ for August 1936 spørger Redaktøren, om nogen har Kendskab til Sænkeapparater for Ligkister, idet han mener, at et saadant kunde fri Mennesker fra et vanskeligt og stundomt risikabelt Arbejde under en Begravelses-højtidelighed. Da jeg paa dette Omraade har nogen Erfaring, skal jeg hermed fremsætte Resultaterne af disse.

Der har i Aarenes Løb været gjort adskillige Forsøg paa at fremstille et brugbart og praktisk Sænkeapparat, og saa langt tilbage som ca. 1880 blev, efter et gammelt Fotografi som fandtes i afdøde Inspektør *Bahnsons* Eje, et saadant demonstreret for Autoriteterne, vistnok paa en Plads, hvor nu Københavns Raadhus er bygget. Demonstrationen har, som flere senere, antagelig ikke været særlig vellykket, ihvertfald blev Apparaterne aldrig benyttet i Praksis. Ca. 1912 fremkom et tysk Firma med et Sænkeapparat, som man ved Forsøg fandt brugbart, og Københavns Begravelsesvæsen anskaffede 8 af disse, som blev fordelt paa Vestre, Assistens og Bispebjerg Kirkegaarde. De blev her i nogle Aar anvendt lejlighedsvis, indtil man under Verdenskrigen paa Grund af Vanskeligheder med at fremskaffe Reservedele ophørte med at benytte dem.

Begejstringen for disse Sænkeapparater har aldrig været stor hos dem, der havde Ansvaret for Betjeningen. Der skete ganske vist ingen *større* Uheld, men adskillige smaa. Det kunde f. Eks. hænde, at Bremserne udløstes saa brat, at Kisten rutsjede tilbunds med et Bump, ligesom den havde Tilbøjelighed til at lægge sig om paa Siden. Udløsningen af Bærekæderne kunde ogsaa til Tider volde Vanskeligheder.

For nogle Aar siden konstruerede en Fabrikant fra Hjørring et Sænkeapparat, som blev gennemprøvet her paa Kirkegaarden, men det viste sig at være for tungt og uhaandterligt, og dets senere Skæbne er mig ukendt.*)

Det Sænkeapparat, som Redaktøren af „Menighedsraadenes Blad“ omtaler, og som Agenten paastod i stor Udstrækning blev anvendt i Norge, fremstilles af C. O. Nielsens Gjerdefabrik i Oslo. Apparatet er ogsaa blevet demonstreret her for Kirkegaardssagkyndige i København og Omegn, men ingen af de tilstedeværende Autoriteter fandt, at det frembød saadanne Fordele, at man burde gaa bort fra den gængse Form: Sænkning ved Hjælp af Tove.

De væsentligste Anker, som kan fremsættes mod de Sænkeapparater, der hidtil er fremstillet, er, dels at de er for tunge, ikke fuldtud sikre, samt at de kun kan benyttes, saafremt Opgangen til Graven ligger lige udfor denne.

Endelig kan det bemærkes, at Brugen af Sænkeapparater ikke kan betyde nogen økonomisk Vinding, idet Ligbærerne alligevel maa være til Raadighed, og ukyndige kan let anbringe Kisten for tæt paa Apparatet.

Jeg har paa mine Rejser i Udlandet endnu aldrig set anden Form for Sænkning af Ligkister end ved Hjælp af Tove, og jeg anser stadig denne for den mest hensigtsmæssige og mindst risikable.

Noget helt andet er, hvad der kan praktiseres i Krematorier, hvor der er hydrauliske Sænkeapparater, og hvor de fungerende Tjenestemænd selv kan anbringe Kisten, som den skal staa.

*) Se herom „Menighedsr. Bl.“ for 1936. Red. Anm.